

ме, да кихаме съ высокъ гласъ, и най повече предъ по горни лица. Когато сме много насилени да кихаме, треба баремъ да си туримъ ръка та на уста та, и ако това нѣщо слѣдва, треба да се оттеглиме а не да притѣсняваме другите.

Въ църква та, въ по почтени къщи, и на сѣкадѣ дѣто треба да има чистота, треба да плюеме въ кърпата си.

Недопростена грубость е на дѣца та кои то плюятъ на лице то на другарите си, или кои то плюятъ презъ прозорцы те, по стѣни те и по къщни те нѣща; треба още да отбѣгнуваме като хортуваме да не оставяме да излиза плюнка та и врѣзъ лице то кому то приказваме.

ХІІ.

ЗА ГЪРБЪ-ТЪ, РАМЕНА ТА И ЛАКЕТЪ-ТЪ.

Много млади момчета ся оставятъ да ходятъ наведени, тикатъ си гърбъ-тъ на вѣнъ, що то ги сякатъ за старци и за естествено гърбати; много смѣшно.

Исто то, и които си вдигатъ рамена та кога нѣкой имъ хортува или си обръщатъ гърбъ-тъ: това го правятъ злѣотхранените дѣца.

Голѣмо злонравіе е, кога то хортуваме или ни хортугатъ, да ся опираме на лакатъ тъ си, да отбѣжскаме ко-го да е своеводно или да истикваме нѣкого сосъ рамото си кога ще да хортува. Треба гдѣ то и да ся случи да ся отбучваме отъ това злонравіе.